

KNIHA ZLOMENÝCH SRDCÍ

Ova Čeren

Přeložila Lenka Pospíšilová

COO
BOO

Kniha zlomených srdcí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ova Ceren

Kniha zlomených srdcí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KNIHA
ZLOMENÝCH
SRDCÍ

Ova Ceren

COO
BOO

Přeložila Lenka Pospíšilová

Text copyright © Ova Ceren Incekaraoglu, 2025

Translation © Lenka Pospíšilová, 2026

Cover and illustrations copyright © Kailey Whitman, 2025

Map artwork by Naz Yilmaz and Ova Ceren

Originally published in the English language as *The Book of Heartbreak*
by Hot Key Books, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4184-8

ISBN e-knihy 978-80-267-4192-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4193-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4185-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro K & Mennu za ty nejlepší knížky a koláč a pro Mema,
který svým milým rošťáctvím inspiruje příběhy.*

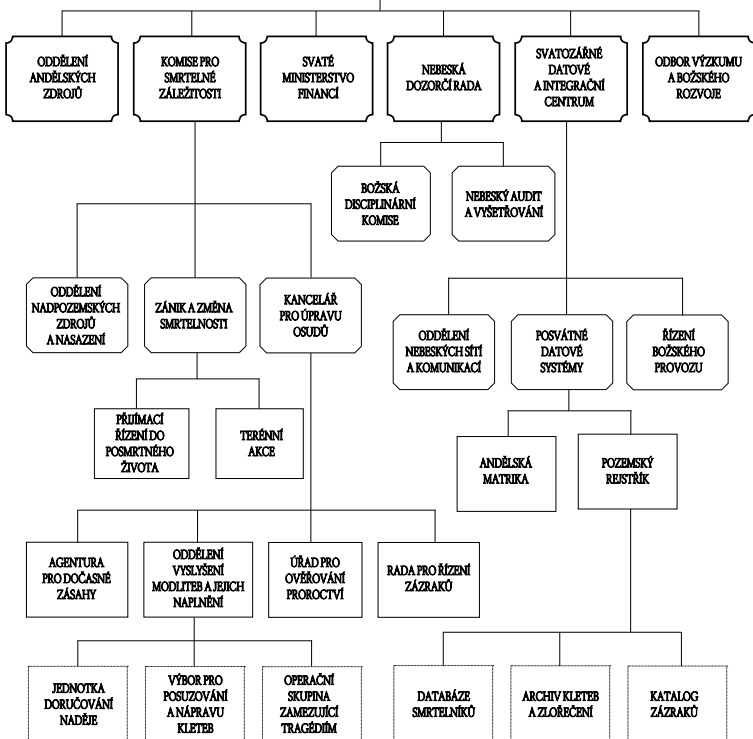
SVATÁ ORGANIZACE DRUHÉHO BŘEHU

VŠEMOHOUCÍ ŠÉF

(Ten, jehož bychom neměli obtěžovat)

NEBESKÁ VLÁDA

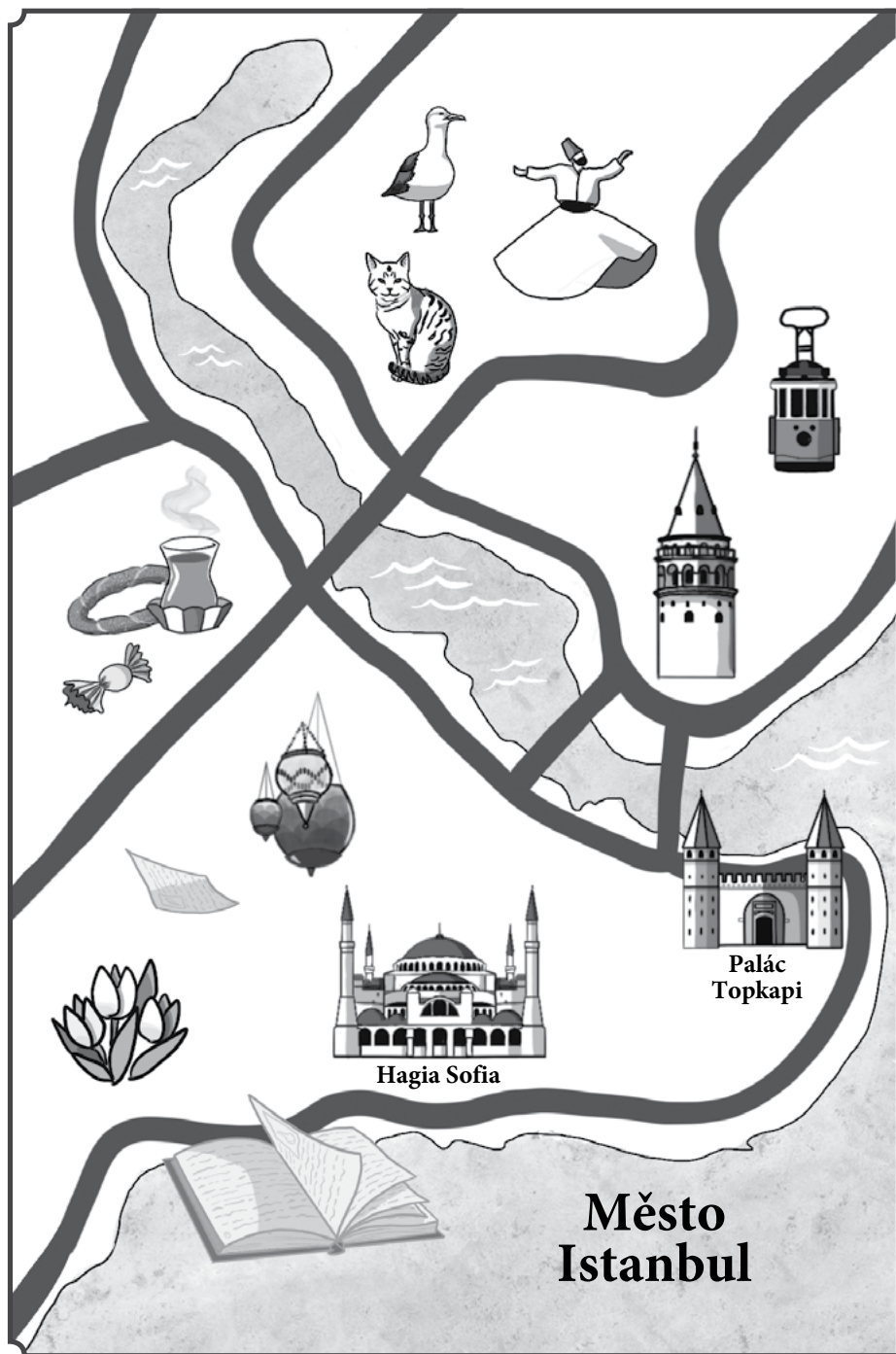
NEJVYŠŠÍ BOŽSTÍ PŘEDSTAVITELÉ NEBOLI ARCHANDĚLÉ
(MICHAEL, GABRIEL, RAFAEL, URIEL)

PEKELNÉ DOMINIUM

(Odlíšná hierarchie)

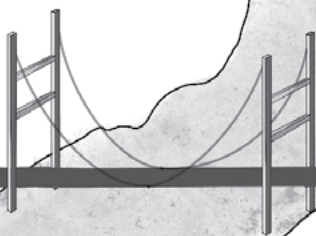

Hagia Sofia

Palác Topkapi

Město
Istanbul

Velký kopec Čamlica

Panenská věž

Muzafferův dům

Princovy ostrovy

***Tato komunikace je klasifikována jako přísně důvěrná.
Přeposílání je vyhrazeno pouze bytostem andělského původu.***

Předmět: Naléhavé vyšetření nesouladu v evidenci kleteb

Datum: 7. ledna 2025

Od: Šedivák Milosrdný, pomocný cherubín, Archiv kleteb a zlořečení, Pozemský rejstřík, Posvátné datové systémy, Svatozářné datové a integrační centrum

Komu: Kancelář pro úpravu osudů – VŠICHNI andělé

Kopie: Komise pro smrtelné záležitosti – VŠICHNI andělé

Drazí a nejváženější andělé z Kanceláře pro úpravu osudů, doufám, že Vás tato zpráva zastihne v tom nejandělstějším rozměru. Obracím se na Vás v souvislosti s palčivou záležitostí spadající pod Archiv kleteb a zlořečení.

Během nedávné aktualizace naší databáze jsem zjistil, že kletba evidovaná jako CID-1010834556 byla vymazána, aniž by to schválil můj nadřízený, Správce božských dat. Sice se mi podařilo získat nějaká data ze zálohy, jenže když se snažím otevřít celou zprávu včetně souvisejícího dokumentu (DTH-9000719), objeví se chybová hláška o neoprávněném přístupu i přesto, že mám všechna potřebná povolení.

A to ještě není všechno! Zdá se, že prokletý smrtelník, ID: M939274856567048343, se při několika příležitostech objevil na našem území, i když nikde není záznam o tom, že by přešel na Druhý břeh. Je opravdu neskutečné, že tato duše již třikrát zakušila smrt. Třikrát!

Následné šetření mě dovedlo k závěru, že se jedná o následky neobvykle silného prokletí působícího přes dlouhá léta nevyslyšených modliteb jiného smrtelníka. Je politováníhodné, že Oddělení

vyslyšení modliteb a jejich naplnění bylo příliš zaneprázdněné na to, aby odpovědělo, tudíž se z kletby zrodilo mnoho tragédií. Zběžná kontrola odhalila, že řada zúčastněných smrtelníků je již zesnulá a kletba, která by podle našich posvátných záznamů měla být nečinná, je stále více než aktivní. Případá mi to velice zajímavé.

S potěšením nabízím, že se dobrovolně zapojím do jakéhokoliv plánu na boj s touto kletbou. Vždy jsem měl vřelý vztah ke Konstantinopoli – nebo Istanbulu, jak se nazývá dnes (což je dle mého názoru škoda, jelikož preferuji starý název) – a máloco uchvátí mou pozornost tolik jako záhadné kletby.

Jsem si vědom toho, jak troufalé je radit svým nadřízeným, ale nemůžu si odpustit upozornění na to, že pokud se tato záležitost dostane až k uším archandělů nebo – pro svatá nebesa – Toho, jehož bychom neměli obtěžovat, důsledky mohou být katastrofické. Takže, mí draží nadřízení, musíme jednat!

Předem mnohokrát děkuji za vaši urychlenou reakci v této záležitosti.

S božským pozdravem

Šedivák Milosrdný

Doktorand andělského stipendia (s červeným diplomem)

Tříkrát nominovaný na Cenu božské výjimečnosti

Necvičenému oku se to nemusí jevit pravděpodobně, ale Smrt je všudypřítomná, snoubí se s naším světem jako vítr, dešť nebo bouřka. Ti, již byli obdařeni ryzím okem, chápou, že Smrt není osamocený voják, ale armáda, jejíž nohsledi se pohybují mezi námi a plní své jasně dané úkoly. Tito vyslanci občas zaváhají a jejich přešlapy – jakkoliv nepodstatné se jim zdají – dopadají s hroživou silou na smrtelníky. Jaký má totiž lidský život význam pro Tajnosvětí, když na to, abychom jej pečlivě chránili, je příliš četný a zbytný?

*Úryvek z Knihy zlomených srdcí,
Deníky tajemných jevů Müneccimbaşı Sufi Chelebiho*

Můj život se obrátí vzhůru nohama jednoho červnového úterního večera.

Jako obvykle dorazím domů ze školy a nemůžu se dočkat, až nechám svět za vchodovými dveřmi. Ale jakmile uvidím v chodbě skrčenou naši sousedku Fionu, je mi jasné, že se něco stalo.

Večer je příliš vlhý na to, abych se roztřásla, a hodina příliš časná na to, aby k nám zavítala návštěva. Ne že by nás běžně někdo navštěvoval. Žiju tu jen já a máma – pokud nepočítáte ty zástupy mužů, kteří se tu v náhodnou dobu během dne mihnou. Mámin politováníhodný vkus na jedince opačného pohlaví musí co nevidět začít stahovat dolů ceny nemovitostí v naší nechutně drahé ulici.

„Sare.“ Fiona se snaží pohledem vyhnout mým očím a na boku si přidržuje svou malou dceru Dotty. „Zlatíčko.“

Při slově *zlatíčko* se mi začnou potit dlaně. Mámini přátelé většínou ignorují její asociální, divnou sedmnáctiletou dceru. Ale teď ke mně Fiona natahuje paže, knoflíky na košili má zapnuté nakřivo, vlasy rozčuchané. Před jejím dotykem ucuknu. Cokoliv způsobilo, že se tu objevila v bačkorách a bez make-upu, je špatná zpráva a já nechci žádnou slyšet.

„Co se děje?“ shodím ze zad batoh.

„Půjdeš se mnou na chvílku dovnitř?“

„Kde je máma?“ Jsem rozhodnutá zjistit naprosto přesně, kde se teď máma nachází, než začnu zjišťovat, v jaké je šlamastyce. Když odhadnu, co je špatně, třeba to nebude taková katastrofa. „Je doma?“

Fiona, už na prahu naší předsíně, zavrtí hlavou.

Ani se nehnu, zlatý přívěsek mi kolem krku ztěžkne, veškeré zbytky naděje, kterou jsem měla, se rozpouští jako zmrzlina v horké ruce. Buclaté dětské prstíčky tahají za Fioniny vlasy, ale ona ani nemrkne. *Do háje*, pomyslím si, zatímco je moje nohy následují dovnitř do pokoje. *Do háje, do háje, do háje*. Dunění mých kroků zní tak dutě, jako bych nebyla stavěná z masa a kostí, ale ze strachu. Něco se muselo stát. Začnu v hlavě sprádat snesitelné scénáře, které by neznamenaly to nejhorší. Možná je máma v nemocnici, nemocná, ale nezraněná. Nebo zase jela k Feritovi, expříteli, na kterého nemůže zapomenout. Udělala mu doma scénu? Možná ji zatkla policie.

Jakmile vevnitř Fiona padne na ošoupaný gauč, Dotty se rozbrečí. „Posaď se, prosím.“

„Proč?“

„Prosím,“ zopakuje. Stále se mi vyhýbá pohledem. Uvědomím si, že tu nechce být. Nechce mi předat tuhle zprávu, ani se mi podívat do očí. Pocítím k ní náhlý závan lítosti za to, že musí nést následky zmatku, který způsobila moje máma. Srdce se mi za žebry chvěje strachy jako pták uvězněný v kleci. To třepotání je jemná předzvěst spalující bolesti, která nesmí přijít – je to varování, že nesmím myslet na ostatní. Musím se soustředit sama na sebe. Munu tady sice není, ale její slova mi zní v uších ve chvíli, kdy dopadnu na gauč a snažím se udržet na jeho okraji. *Neseš zodpovědnost za svoji ochranu. Musíš se starat jenom sama o sebe, o nikoho jiného.*

Kdyby to jenom bylo takhle jednoduché.

Fiona položí Dotty na zem a potom se usadí vedle mě. Batole okamžitě využije okraje konferenčního stolku k tomu, aby se postavilo. Před obličejem se jí rozkymácejí tři prázdné lahve od vína, v kterých je vidět skvrnitý odraz japonského javoru v zahradě před domem.

Koleny si pevně stisknu dlaně a otočím se čelem k Fioně, připravená si vyslechnout tu špatnou zprávu.

„Tvoje máma –“ Její koleno narazí do mého, když vytrhne Dotty z pusy zašlý podtácek. Posunu se, abych necítila, jak se vrtí. „Tvoje máma měla nehodu a bohužel ji nepřežila.“ Fiona potlačí suchý vzlyk.

„Nehodu?“ Odvrátím od ní zrak a rozhlédnu se po pokoji, jako by mi dlužil nějaké vysvětlení. V rohu hnije na talíři nedojedená včerejší večeře. Na gauči jsou poházené různé polštáře, mezi nimi se válí ovladač k televizi. Skleničky od vína, spousta prázdných hrnků, krabičky s léky na bolest položené na hromadě časopisů.

„Jela po dálnici M11 a vypadá to, že předtím pila –“ Fiona nevěřícně zavrtí hlavou, jako kdyby to vůbec nedávalo smysl, jako kdyby máma byla ta nejrozumnější osoba na zemském povrchu, která by pod vlivem nikdy neřídila. Odmlčí se, jako by byla řada na mně, ale já nemám co dodat.

„Policie mi volala před hodinou,“ dodá s povzdechem.

Skutečnost, že je tahle žena máminým nouzovým kontaktem, mě rozesmutní. Máma o vlastní matku přišla při porodu a její otec zemřel, když mě čekala. Pár přátel samozřejmě má, ale žádnou další rodinu. Nemáme nikoho, komu by na nás doopravdy záleželo. Nikoho, komu by zavolali v případě, že zemře. Nikoho kromě sousedky, která si očividně přeje, aby do toho vůbec nebyla zatažena.

„Ona je... mrtvá?“ vykoktám konečně. Představa, že něčí život může zhasnout stejně jednoduše jako lustr – že vaše máma může během vteřiny zmizet na dálnici –, mi připadá neskutečná.

„Je mrtvá, Sare.“ Dotty ztratí rovnováhu a vyjekne, takže ji Fiona chytne za rameno. „Nemůžu tomu uvěřit. Ráno jsem ji viděla.“

Mrtvá, uvědomí si moje mysl, jako když se na bílém ubrousku začne rozlívát inkoustová skvrna. Moje máma je mrtvá. Třepotání v mé hrudi se začne vyostřovat až do palčivého, neodvratného bušení. Ruce položené v klíně se mi třesou, jizvy na levé dlani mě pálí.

Do prdele. Neměla jsem to třepotání ignorovat.

Stará fotografie mámy a mě visící v dřevěném rámečku nad krbem se zvětšuje. Je mi na ní pět nebo šest let, máma je střízlivá a nesměle se usmívá. Rukou mi svírá paži, jako by se chtěla ujistit, že jsem skutečná, že jsem opravdu její. Tenkrát mě měla ráda, to jsem byla teprve dítě a ona ještě měla v očích světlo. Potom jsem vyrostla a ona se změnila. *Proč ze všeho děláš takovou vědu? V uších mi zní její hlas. Proč si pořád děláš takový starosti, Sare?*

Celý pokoj se začne zmenšovat a já vydechnu veškerou naději, která ve mně ještě zbyla. Moje plíce jsou prázdné. Moje srdce začne syčet a já se podívám dolů do své rozevřené dlaně, ve které jsou vyryté tři bledé jizvy jako připomínka, abych znovu všechno nepodělala.

„Je mrtvá,“ zopakuje Fiona, její hlas zní strojeně, jako by byla robot, který se chystá odpojit. V tu chvíli si všimnu, jak zeď za ní praská.

Ne. Nemůže se to stát znovu. Musím to zastavit. Musím tomu zabránit.

Pravidlo číslo tři, odříkávám zbytečně. Smrt nepřípadá v úvalu.

Na vteřinu mě napadne, že pomocí svého přívěsku přivolám Munu. Není příliš pozdě? Možná mi dokáže pomoci, udělat něco, aby zabránila mému selhání, ale než zvládnou jakkoliv zareagovat, stěny se zhroutí, pokoj se na mě zřítí a sevře mě jako stará výčitka.

Je mrtvá. Ta slova zní ozvěnou, krouží nade mnou jako supi. Je mrtvá. Je mrtvá. Je mrtvá.

„Ne!“ vykřiknu. „Přestaň!“

Sare, ty blázinku. Copak sis vážně myslela, že můžeš nad kletbou zvítězit?

Co jsem to provedla? Jak jsem si dokázala namluvit, že jsem mámu neměla ráda? Nikdy mi na ní nepřestalo záležet. Je všechno, co mám.

Podlaha se zatřese, vrže a sténá, jako by reagovala na moji paniku, a dům se zřítí, podlehne neúprosné síle zemětřesení. Bolest, na niž jsem se poslední čtyři roky snažila zapomenout, do mě udeří jako blesk a znovu mi ukáže, že je silnější, než jsem kdy byla já. Měla bych se jí bránit, odříkávat pravidla, dýchat, počítat – odvést od ní svou pozornost. Neměla bych přesně tohle dělat?

Existují stovky možností, jak naplnit svůj život, a říká se, že by si ho člověk měl co nejlépe užít. Nikdy jsem se neodvážila touhle radou řídit. V minulosti jsem byla dost naivní na to, abych se hnala za štěstím, ale každé zlomené srdce mi dalo lekci. Nebyla jsem jako ostatní děti. Já jsem své emoce musela ovládat. A myslela jsem, že jsem to dokázala – od třinácti let jsem nebrečela. Uzavřela jsem se, aby mi k srdci neprostoupila ani špetka lásky. Odepřela jsem si každický závan naděje nebo štěstí. Neměla jsem v sobě ani kapku lásky. Nemůžu to teď zase všechno zvorat.

Ale zemětřesení zuří dál, tříští sklo, láme dřevo – ukazuje mi, kdo ve skutečnosti jsem. Sirotek. Nikdo. Nejosamocenější holka, která kdy kráčela po zemi. Je pozdě na to bojovat nebo se bránit; pozdě na to zavolat pomoc. Uslyším, jak mi pukne srdce, a sesunu se na zem jako hadrová panenka.

Tentokrát zemřu za pouhých devět vteřin.

Kletba je trhlina v božím řádu – někdy úmyslná, jindy nevědomá. Mnozí z těch, kteří jsou prokleti, projdou životem, aniž by o svém břemeni měli sebemenší tušení, zatímco jiní na to poznání nedokážou zapomenout až do chvíle, kdy spočinou v náruči Smrti.

*Úryvek z Knihy zlomených srdcí,
Deníky tajemných jevů Müneccimbaşı Sufi Chelebiho*

Rodina je osud. Touží se rozrůstat a přetrvávat, bojuje s časem a vzpouzí se lidské pomíjivosti. Chce žít navždy, na zemi zanechávat stopy, nechce upadnout v zapomnění.

A tak lidé vymýšlí příjmení, aby se uzavřeli do rodin. Každý se narodí do rodové linie, kterou nesmazatelně poznamenali naši předkové.

Jenže příjmení není to jediné, co člověk dostane bez souhlasu. Zdědíte geny. Pihy. Doličky ve tvářích. Mateřská znaménka. Nemoci. Po matce zdědíte taky úsměv nebo povahu. To, jak se jí třesou ruce,

když je nervózní, nebo jak odbývá komplimenty na svou krásu. Zdědíte klec samoty a bolest z toho, že nikam nepatříte.

A někdy, když máte takovou smůlu jako já, zdědíte i neštěstí – předávané jako rodinný klenot, kolující krví jako jed.

Máma není – nebyla – prokletá tak jako já. Byly jsme vždycky naprostý opak jedna druhé, jako kdybychom si prohodily role. Jako kdybych já byla rodič a ona dítě. Já neudělám ani krok, aniž bych si propočítala možná rizika, a ona se nikdy nezamýšlela nad následky svých činů. Já žiju v dobrovolné izolaci, bráním se citům a vyhýbám se jakýmkoliv hlubším vztahům, zatímco máma se do vztahů vrhala po hlavě, zoufale toužila být milována. Bohužel zrovna ty muže, kteří ji zbožňovali, nemohla vystát. Vždycky se zamilovala do těch, kteří s ní neměli žádné slitování.

Možná mám víc štěstí než ona. Možná bych měla být vděčná, že do svého srdce nemůžu pustit žádného kluka. Nemůžu ztratit ostražitost, ani na vteřinu. Nemůžu si dovolit cítit lásku.

Protože pro někoho jako já – člověka odsouzeného k tomu, že zemře na zlomené srdce – představuje láska trest smrti.

Byly mi čtyři, když jsem málem umřela poprvé, a toto těsné vyklouznutí z náruče smrti mi dalo Munu – jedinou duši, kterou mám dovoleno připustit si blíž.

Naše první setkání se mi velice živě vrylo do paměti. Později, když jsem pochopila, jak riskantní pro mě je otevřít své srdce druhým, jsem tuto vzpomínku používala jako štít, kterým jsem odvracela nebezpečí potenciálních přátelství. V téhle chvíli jsem však ještě byla ve sladkém nevědomí a netušila jsem, jaké riziko pro mě lidé představují.

Skupinka dětí se mě na hřišti rozhodla nepustit mezi sebe a udělaly to tak nevinně a umanutě, jak to umí jenom děti. Ještě dnes, když zavřu oči, je vidím kolem sebe běhat. Slyším jejich pisklavý

smích, jejich sborové: *ty s náma nehraješ*. Cítím horké slzy, jak mi stékají po tvářích, šílené třepotání uvnitř mé hrudi, kůži sedřenou o drsnou kůru stromu, o který jsem zavadila, když jsem spadla na zem. Potom se to třepotání změnilo v ostré, pronikavé pálení. Lapala jsem po dechu, zmítala jsem se jako ryba na suchu.

„Neplač, *canim*,“ zaslechla jsem uklidňující hlas. „Pláč to jenom zhorší.“

Zvedla jsem hlavu a spatřila maličkou ženu, menší než moje paže, jak se vznáší ve vzduchu. Její pocuchaná šedá holubí křídla skoro nebyla vidět, jelikož na sobě měla nadýchané princeznovské šaty v barvě růžové cukrové vaty. Pomyslela jsem si, že to musí být moje víla sudička, která mě přišla zachránit.

Kroužila kolem mě, až jsem díky třepotání jejích křídel dočista zapomněla na bodnutí ve své hrudi.

Rozevřela jsem dlaň a ona mi na ní s povzdechem přistála.

„Čára tvého života není z těch nejdelsích,“ zamručela a po špičkách přecházela přes moji kůži, každý její krok mě trochu zašimral. „Ale mnohem výraznější než ostatní, které jsem viděla. Myslíím než čáry svých předešlých svěřenců. Ti se s tím nějak poprali.“ Odkáslala si. „Tedy většinou. Ale o nich se nebavme. Ty pro mě nejsi jen tak nějaký úkol. Ty jsi naprosto výjimečná.“

Nic jsem na to neřekla a přemýšlela jsem, jestli jsem neusnula. Jestli se mi to možná celé jenom zdá.

„Jsi příliš mladá, ne?“ zeptala se náhle. „Kolik ti přesně je?“

„Čtyři,“ odpověděla jsem nepřítomně.

„Šéfe na nebi!“ zalapala po dechu a zakryla si pusou malinkou ručkou. „Takové dítě a už se nám tříští jako sklo. Pověz mi, cukroušku, máš tady takový zvláštní pocit?“ dloubla mi prstem do hrudníku.

„Teď už ne,“ odpověděla jsem a ona se široce usmála.

„No, to je dobře. Povede se mi tě zachránit.“ Zářila radostí. „Sare Silo Silverbirchová, jmenuju se Munu a jsem tvoje ochránkyně.“

„Jako víla sudička?“ navrhla jsem s nadějí.

„Ach... nebylo by to hezké, kdybych měla kouzelnou hůlku?“ zachichotala se. „Mávla bych s ní a – *puf* – všechno by bylo v pořádku!

Ale ne, obávám se, že nemám žádnou hůlku, s níž bych mohla kouzlit, ani hvězdný prach, který bych mohla rozhozovat. Možná jsem taková jakoby sudička, ale moje schopnosti jsou... omezené. Velice omezené. Pracuji pro svého šéfa, který se zase zodpovídá svým velice důležitým nadřízeným na Druhém břehu. Jsou součástí Tajnosvětí. Je to komplikované, ale důležité je, že tato organizace slouží smrtelníkům, jako jsi ty.“

Zamrkala jsem, nebyla jsem schopná její slova zpracovat. Můj zmatek musel být vidět, protože Munu zjehl pohled.

„Jestli ti to nějak pomůže,“ dodala jemně, „před dlouhou dobou jsem byla živá, dýchající duše – úplně jako ty. Věř mi, já chápu, jak moc to bolí. Než jsem zemřela, taky jsem měla srdce.“ Odmělčela se a sraštila obočí. „Teda, řekla bych, že ho pořád mám.“

„Ty jsi mrtvá?“ vyhrkla jsem a zírala na ni.

„Teoreticky.“ Munu si znovu odkašlala. „Nebo prakticky. Na tom nesejde.“

„Kde je moje maminka?“ úzkostlivě jsem se rozhlížela po parku. Ta maličká žena nevypadala nijak zákeřně, ale její přiznání, že je po smrti, mě trochu vyděsilo.

„Tamhle,“ uklidnila mě Munu a ukázala za plot.

Máma tam stála s nějakým mužem, snad dalším rodičem nebo někým úplně cizím, a smála se, ale otočila se a zamávala na mě. Byla tak oslnivě krásná, že to k ní muže vábilo jako vosy na med.

„Dneska sis vedla opravdu výborně, *canim*. Vážně pozoruhodný úspěch!“ chválila mě Munu, aniž by máminým směrem vrhla další pohled. „Nevím, do jaké míry budeš schopná to pochopit, ale dneska jsi skoro umřela. To tvoje malé srdíčko uniklo jenom o vlásek, ale dorazila jsem včas.“

„J-jak to myslíš?“ Postavila jsem se na nohy, Munu stále na dlani.

„Pozorně poslouchej – nenapadá mě, jak ti to vysvětlit jednoduše, takže budu přímá,“ začala Munu a zhluboka se nadechla. „Jsi prokletá, Sare. Pokud se tvoje srdce před tvými osmnáctými narozeninami pětkrát zlomí, tvůj smrtelný život skončí. Umíš vůbec

napočítat do pěti? Šéfe na nebi, musíme tahle zlomená srdce přidělovat nějak rozvážněji, když už se k nim uchylujeme.“

Zírala jsem na ni se svráštělým obočím.

„Čtyřlétá a už tak křehká.“ Munu vzlétla a zanechala mou dlaň opět prázdnou. „Pohybujeme se na tenkém ledě – tohle je nebezpečný úkol.“

„Jak to myslíš, nebezpečný?“ spustila jsem ruku podél těla.

„S tím si nedělej starosti,“ odsekla mi Munu. „Budu tě ochraňovat před lidskými zvěrstvy. Jen mi slib jednu věc: nikdy nesmíš plakat, jasně? To je první a nejdůležitější pravidlo.“

Přikývla jsem, rozrušená závažností jejího varování. Bude mi ještě pár let trvat, než doopravdy pochopím, co to znamená být prokletá: že mám v hrudním koši, za kostmi, které se spínají jako ruce k modlitbě, usazené srdce tak slabé, že mě každým svým zlomením zabije.

„Myslím to vážně. To je základní pravidlo nutné pro přežití této kletby, Sare. *Nesmí být prolita žádná slza*. Nebudeš plakat, jasně?“

„Ale proč já?“ zašeptala jsem, zvědavost mi bublala v hrudi. „Proč jsem prokletá zrovna já?“

„Proč, proč, proč? To je to jediné, co všechny zajímá!“ Munu přestala mávat křídly a její pohled ztvrdnul. „Máš nepoddajné vlny a hnědé oči a prokleté srdce. Všechno se to děje, protože se to prostě děje. Není žádné proč. Měla bys být vděčná, že máš moji neocenitelnou podporu – mnozí takové štěstí nemají.“

„Jistě.“ Znovu jsem přikývla, tíha jejich slov na mě tentokrát dopadla s ještě větší silou.

„Nejsi ty zlatíčko, *canim*?“ Munu jemně máchla křídly jako vrabeček. „Tak hodná a jemná, že tě to může ohrozit.“

Tímto zážitkem se přítomnost Munu v mém životě stala konstantou – navštěvovala mě každý den, často i víckrát než jednou. Ze dnů se staly týdny, z týdnů měsíce, já jsem postupně přicházela o dětské vidění světa, až mi došlo, že jsem jediná, kdo Munu vidí a slyší. Když jsem si to uvědomila, byla jsem překvapivě klidná, protože mě to činilo výjimečnou. Občas jsem se jí znovu zkusila zeptat:

„Proč jsem prokletá?“ Nezdálo se, že by kdokoliv další v mém okolí nesl stejné břímě. Ale Munu mě pokaždé utnula. *Tajnosvětí* dostalo svůj název z určitého důvodu a pít se po jejich rozhodnutích bylo marné. „Zvědavost nikdy nepřináší nic dobrého, navíc s takovým šéfem, jako mám já,“ varovala mě, a tak jsem se nakonec přestala ptát.

Mámě jsem o Munu nikdy neřekla. Tenkrát mě sice zbožňovala, ale kdybych jí tvrdila, že mám neviditelnou ochránkyni, nevěřila by mi. Navíc Munu tvrdila, že by ji to rozčílilo. Už tak byla máma smutná a její smutek všechno jenom ztěžoval.

Munu a její živelné škádlení pro mě představovaly záblesk světla během chmurných dní mého dětství. Věrně plnila svůj slib, že na mě dá pozor, každou vteřinu, kdy se pohybovala v pozemském světě, věnovala mé duševní pohodě a mým trápením.

To já jsem nedodržela svou část dohody.

Říká se, že před smrtí člověku proběhne před očima celý život, ale to se mi nikdy nestalo. Možná to bylo tou oslepující bolestí anebo tou smutnou skutečností, že kromě umírání se v mém životě nic pozoruhodného neudálo.

Ráda bych tady uvedla výčet velkolepých příčin každé ztráty mého drahocenného života, jakými by byly láska, zrada nebo dobrodružství, ale všechny jsou bohužel neuvěřitelně nudné. Poprvé mi srdce zlomil odchod mojí chůvy.

Munu mě varovala, abych ke Carly příliš nepřilnula, a já jsem dělala, co jsem mohla. Máma ji našla ve skupině na Facebooku a najala ji i přesto, že pravděpodobně neměla na hlídání dětí žádnou kvalifikaci. Carly mě vyzvedávala ze školy a pokaždé, když mě viděla, měla neskrývanou radost. Byla přísná, ale zároveň laskavá a v jejím domě byly neustále cítit rybí prsty a lak na nehty. Někdy mě nějaké slovo nebo vůně přenesou zpátky na její vrzající kožený

gauč, z něhož jsme sledovaly filmy určené pro starší děti, než jsem byla já, zatímco jsem se k ní tulila jako kotě. Munu mi sedávala na rameni a stěžovala si a já ji tehdy bláhově odháněla pryč.

„Jsi pro ni jenom práce,“ namítala. „Skončíš se zlomeným srdcem, jestli teď hned nepřiđeš k rozumu.“

Když Carly odešla, bylo mi osm.

Její odchod mi poprvé doopravdy zlomil srdce. Když jsem se dozvěděla, že je pryč, ozvalo se burácení a moji první smrt doprovázely otřesy země.

Následující tři roky se nic zajímavého neudálo. Když mi bylo jedenáct, odvážíla jsem se znovu s někým spřátelit, ale brzy to skončilo ještě větší katastrofou než první příhoda na hřišti. Znovu musím s nelibostí přiznat, že se mě Munu pokusila varovat. „Já téhle Aurélii nevěřím,“ opakovala mi, ale já její radu neslyšela. Aurélie byla skvělá kamarádka, dokud jsme se obě nezamilovaly do toho samého kluka. Byla jsem ochotná ustoupit, ale než jsem se k tomu dostala, Aurélie se rozhodla naše přátelství zahodit do koše a přivlastnit si Thomase pro sebe. Srdce se mi znovu rozpadlo na tisíc kousíčků. Dvakrát zlomené srdce, dvakrát po smrti. Tentokrát jsem měla pocit, že země pode mnou pukla a každá prasklina představovala moje zoufalství. Doufala jsem, že je to naposledy. Žádná bolest rozhodně nemůže překonat zradu od nejlepší kamarádky.

Jenže o pouhé dva roky později mi Ferit, mámin nejvytrvalejší nápadník, zmuchlal srdce jako papírovou kouli. Byla jsem hloupá a považovala jsem ho za svého tátu, i když mě Munu naléhavě prosila, ať to nedělám. A za tohle neuvážené rozhodnutí jsem draze zaplatila. Když za sebou Ferit konečně prásknul dveřmi a nadobro nás opustil, obě jsme se s mámou zhroutily a zlomilo nám to srdce. Ale na rozdíl ode mě máma samozřejmě nezemřela.

Až dodneška.

Když moje neposlušné srdce přestalo bít naposledy, země se přestala třást a fyzická bolest ustoupila. Moje oči začaly přivýkat nepříjemné tmě rozprostírající se na Pomezí, v říši bloumajících stínů – zachycených mezi životem a Druhým břehem. Tady skončím pokaždé, když umřu, uvězněná mezi zmizením a návratem, dokud mě Munu nepostrčí zpátky do světa živých.

Pomezí vypadá jako maják, i když jsem tam nikdy nebyla dost dlouho na to, abych ho pořádně prozkoumala. Čas je tady vzácný.

Stojím na terase, která obtáčí věž, od černočerné noci mě odděluje železné zábradlí. Lucerna na kamenné zdi za mými zády vydává slabé, stříbřité světlo, které se snaží prorazit všudypřítomnou temnotu.

Pevně se chytím zábradlí a vykloním se. Neozývá se žádný zvuk, žádný pohyb, ale stejně naprosto hmatatelně cítím, jako by pode mnou něco vířilo. Napadne mě, že bych se tam ponořila, abych to tajemství odhalila. Mohl by to být prostor mezi planetami nebo oceán snů.

Ale než udělám jakýkoliv pohyb, Munu zaplní ticho svým známým brebentěním, které zní jako ptačí cvrlikání.

„Proč jsi s kletbou nebojovala, *canim*?“ Uvědomím si, že zadržuje slzy, což mě vyděsí. Munu nikdy nepláče. Zakládá si na tom, že je mi silným vzorem.

„Prostě se to stalo,“ zašeptám a zírám do prázdnoty, kde netrpělivá noc tiká jako hodiny. Cokoliv se tu stane, by se ve světě, který jsem právě opustila, událo během mrknutí oka.

„*Pravidlo číslo dvě: přeměň smutek na vztek,*“ odříkává Munu. „To tě mohlo zachránit, kdybys ho uplatnila. Místo toho jsi to vzdala, ne snad?“

Ani se neobtěžuju poukázat na to, jak zbytečné je opakování pravidel pro přežití, když už je člověk mrtvý. Navíc jak bych vůbec mohla přeměnit ten surový šok ze ztráty rodiče na vztek? Máma nebyla zrovna matka roku. Většinu dní po mně její oči jenom přejely, jako kdyby nemohla snést ani pohled na moji osobu. Ale kdysi to bývalo jinak: usínala jsem jí v náručí a nechávala se uspat příběhy o Istanbulu a jejími jemnými doteky, když mi kartáčovala vlasy.

„Ne-nemyslím, že by mě něco dokázalo zachránit,“ vykoktám.
„M-máma je mrtvá.“

Byla to předem prohraná bitva.

Munu se na vteřinu rozšíří oči, potom s našpulenými rty zavrtí hlavou. „No, stejně už tu drahnou chvíli nebyla, že? To se přece nedalo nazývat životem. Nech mě hádat. Otrava alkoholem, že? Nemohla to pít trochu omezit, aspoň na pár měsíců?!“

„Byla to nehoda,“ odpovím ledově. Střízlivou nebo ne, já jsem mámu milovala, a to byla moje chyba. Ne její.

„Je mi to líto, *canim*.“ Munu máchne křídly, abychom si byly tváří v tvář. Její rudá rtěnka a růžové šaty vydávají jasnou záři, ale stíny, které se táhnou za ní, jsou jasnou připomínkou toho, že patří tam za zábradlí, do míst, která se rozevírají jako hladová ústa, jež se nás obě chystají pozřít. „Ale já jsem tě varovala, že to může dojít až sem. Nebo snad ne?“

Vypadá to, že Munu všechny kromě mě nesnáší. Prohlašuje, že vedla obyčejný život, i když připouští, že byla docela neposlušná – což možná vedlo k tomu, že místo věčného odpočinku má teď na starosti takové svěřence, jako jsem já. Kvůli svojí práci je také k žijícím lidem tak nekompromisní, že mě nepřekvapuje, že mámu neměla ráda. *Jen ji nech brečet!* nabádala mě Munu, když jsem se užírala starostmi o mámu. *Proč se staráš, jestli něco jedla? Není tvůj mazlíček, proboha, je tvůj rodič.* Máma pro Munu představovala hrozbu pro moje přežití, hlavně po tom, co se stalo s Feritem. Nikdy mámě neodpustila, že nám ho přivedla do života. Ale já vím, že na vině bylo jenom moje slabé srdce, nic jiného.

„Oukej. Zase jsem to posrala, spokojená?“ zašeptám do stínů, upínám se na svůj vztek a jsem připravená ho třit jako naplněný puchýř, dokud nepraskne.

Očekávám, že mi Munu vynadá za to, jak jsem promrhala svoje poslední zmrtvýchvstání, ale ona se rozhodne mě toho ušetřit.

„Co se stalo, stalo se.“ Když se na mě podívá očima zářícíma jako měsíc v úplňku, klidně pronese: „To zvládneš. Zase to bude v pořádku.“

Je možné, aby byl svět zase v pořádku, když vám umře máma? A za jakou cenu, pokud se toho vůbec dá dosáhnout? Ale žádné odpovědi se mi nedostane. Temnota zahaluje všechno okolo. Bylo by ode mě naivní očekávat, že Pomezí mi nabídne svůj pohled na věc. Kdyby se mě šefové Munu – to Tajnosvětí, ať už je to kdokoliv – zeptali na názor, řekla bych jim, že bych radši skončila mrtvá na nějakém dalekém, exotickém místě, a ne na opuštěném majáku. Ale nezdá se, že by je to vůbec zajímalo, a záhadou pro mě zůstává i to, proč mi Munu přidělili na pomoc.

„Už jsme tak blízko tvým osmnáctým narozeninám, tomu, abychom tu kletbu zlomily,“ pokračuje Munu. „Tu cílovou rovinku stejně zvládneš líp bez ní.“

„Přestaň,“ okřiknu ji. Občas zapomenu, jak brutálně upřímná moje kamarádka dokáže být. Nevím, jestli zvládnu sebrat dostatek energie na to, abych Munu vysvětlila, že tahle ztráta se nemůže rovnat žádné z těch, které mě zabily předtím. Ztráta mámy je náhlá, zdrcující rána. Bezdná studna, do které se budu propadat po zbytek svého života.

„Už jenom šest měsíců a přežiješ,“ pokračuje Munu, jako bych nic neřekla. „Budeš normální – skoro – a nikdo a nic ti už potom nedokáže zlomit srdce.“

„Myslím, že nic jinýho už mi teď *nemůže* zlomit srdce,“ zamumlám.

„No ano, přesně!“ vykřikne Munu a vypadá šťastně.

V Munině podání to všechno zní úplně růžově a bez poskvrnky, ale pravdou zůstává, že za šest měsíců, 10. prosince, mi bude osmnáct a kletba přestane působit. Svobodu si samozřejmě tvrdě zaplatím, nikdy se nebudu cítit připravená na to, jak draze. Ale pokud do té doby přežiju bez dalšího zlomeného srdce, budu žít.

„Nemůžeš si dovolit udělat další chybu, *canim*. Musíš myslet jenom na sebe, na nikoho dalšího.“ Munu ze sebe rychle vyráží slova a nečeká na žádnou známku toho, že jsem ji slyšela. „Jakmile budeš zpátky mezi živými, ignoruj každého, kdo se tě bude snažit nějak utěšit, i když tě to bude sebevic lákat. Nedovol, aby tě smutek

oslabil. Nesmíš být zranitelná. Musíš žít, Sare. Jsi moje nejvýjimečnější svěřenkyň. Ty *musíš* přežít.“

Já bych tomu úplně neříkala přežití. Až se na svoje osmnácté narozeniny probudím, kletba si vezme moje srdce a tím mi ukradne i schopnost milovat. Život zcela postrádající city představuje pro Munu naprostý vrchol snažení. Mělo by se mi ulevit, měla bych se dokonce radovat z toho, že jakmile kletba splní svůj depresivní slib, už nikdy se nebudu muset otřepávat z bolesti způsobené zlomeným srdcem. Ale ať se snažím sebevíc, nedokážu ze sebe setrást neodbytný pocit budoucí ztráty.

„Budu v pohodě.“ Sama tomu spíš nevěřím a vůbec by mě nepřekvapovalo, kdyby o tom Munu taky pochybovala.

„Nikoho si nepouštěj k tělu. Lidem se nedá věřit. Stejně ti nepřinesou nic než trápení.“ Vzhledne ke světlu z pohasínající lucerny. „Nenech vyhasnout plamen svého hněvu. Hněv ti srdce nezlomí. Použij ztek jako svůj štít. Pokus se přeměnit všečen ten žal v rozhořčení.“

„Už dost, prosím.“ Nemám náladu na poučování, které jsem si vyslechla už tisíckrát, ani na vymyšlení velkolepého plánu na přežití, dokonce ani na promýšlení toho, co budu dělat po návratu. Rozhodně se nepotřebuju na mámu zlobit místo toho, abych ji oplakávala. Hlavně proto, že jsem to dělala už za jejího života.

„Prostě udělej, co musíš,“ požádám hlasem plným beznaděje. „Pošli mě zpátky.“

Naposledy, pomyslím si. Měla bych být vděčná. Ale v současné chvíli nejsem schopná cítit vůbec nic.

Munu jemně přikývne. I přes to, že je na mě většinou přísná, vím, že mi nikdy nezlomí srdce.

„Dobře, *canim*. Budu počítat do pěti, ve jménu Tajnosvětí a jeho nadřízených.“ Munu se natáhne a chytne mě za levou ruku. Rozevřu ji a hledím na tři jizvy, které mám vyryté do dlaně a k nimž se teď přidala čtvrtá – nejhlubší, má tvar dokonalého kruhu. Tečka, jako kdyby označovala konec.

Podívám se na ni a připomenu si, že už mi nezbývá žádná naděje.
Nikoho nemám.

Munu foukne na jizvu, až mnou projede studený vítr, jako bych byla prach. „Vplétám tě zpátky do života,“ slyším ji pronášet, zatímco mě něco tlačí a táhne, maluje a vymazává, trhá a opravuje a ona počítá. „Jedna, dva, tři –“

*Smutek je stvůra s těmi nejostřejšími drápy. Je posvátný. Je všestra-
vijící. Je nezastavitelný. Vy, moji nejdražší čtenáři, jste již jistě
odhalili, že jej nelze jen tak odvrhnout nebo porazit, jinak by
si k vám tato kniha nenašla cestu. Ta stvůra vás hluboce raní.
Nastanou i časy, v nichž si budete jisti, že vás zabije. I přesto však
vytrváte. Až do doby, kdy se bolest, již jste považovali za trest,
stane vaší odměnou a dovede vás na klidné místo, které bude jen
a jen vaše – stejně jako stvůra, která vás tam dostala.*

**Úryvek z *Knihy o pomstě,*
*Deníky tajemných jevů Müneccimbaşı Sufi Chelebiho***

Ve světě, který jsem opustila, trvá smrt pouhé vteřiny, a pokud je někdo svědkem mého utrpení, vždycky se domnívá, že jsem prostě omdlela. Tentokrát mě poté, co nabudu vědomí, přivítá zamračená Fiona.

„Jsem v pohodě,“ ujistím ji a zvedám se ze země. Ne že by se nějak zvlášť zajímala. Nedělá z toho velkou vědu. Domyslím si, že

je pochopitelné – i pro normální lidi – omdlít, když se dozvíte, že vám zemřela matka.

„Asi jela za Feritem,“ přemítá Fiona nahlas.

Přeju si jenom zalézt si do postele a usnout.

Ale to nemůžu, protože o chvílku později dorazí dva policisté.

Dostala jsem poslední možnost žít, opakuju si v duchu, zatímco sedím na gauči a odpovídám na jejich otázky. Nevnímám je. Nevnímám vůbec nic.

Daphne je mrtvá a já jsem naživu. Ale svět se vůbec nezajímá o to, kdo je mrtvý a kdo živý. Dál se točí a lidé pokračují ve svém každodenním životě, zatímco já jsem zalezlá v malé ulitě, jako hmyz lapený v jantaru, jako by se zastavil čas. To období bych stěží dokázala popsat. Smutek stírá hranice mezi tím, kdy bdím a kdy spím.

Munu trvá na tom, že ze svého slovníku musím vymazat slovo máma, abych svoje emoce udržela na uzdě. Dám na její radu, i když to můj zármutek nijak nezmírní. Máma nebo Daphne – její nepřítomnost bolí pořád stejně.

V následujících dnech k nám domů přichází další a další Daphnini přátelé. Vůbec jsem netušila, že měla tolik známých. Všichni hodně mluví a nenechávají mě vydechnout, natož se smířit s tím, že jsem teď sirotek. Snažím se zvyknout na skutečnost, že Daphne už do tohoto domu nikdy nevkročí.

„Chudáčku malá,“ polituje mě jedna z jejích kamarádek. K jejímu obličejí nedokážu přiřadit žádné jméno.

„Tady je moje číslo, volej, kdybys cokoliv potřebovala,“ nabídne mi další.

Někdo mi donese sklenici mléka, jako bych byla mimino. Nedokážu ho vypít. S plnou sklenicí v ruce si opakuju Munina slova. *Nikoho si nepouštěj k tělu. Lidem se nedá věřit.* A tak se z postav okolo stanou stíny, mihotající světýlka a vzdálené vzlyky.

A na konci každého dne, když jsem konečně sama v posteli, přivítám ten dlouhý, bezesný spánek, jako by ke mně přišla sama smrt.

Později dorazí sociální pracovnice. Je to žena s jemným, kulatým obličejem, připravená na šálek čaje a odchod do důchodu. Posadíme se ke kuchyňskému stolu. Až když zachytím její zkoumavý pohled, mi dojde, že jsem pořád v pyžamu. Pokládá otázky, na které reaguju pouhým ano a ne a zbytek odpovědi spolknou. Vysvětlí mi, jak funguje pěstounská péče, a dodá, že dokud mi nebude osmnáct a nevypadnu ze systému, nebudu mít kontrolu nad tím, kde budu bydlet. Nejprve se vyptává na mého otce, potom na další možnosti: na prarodiče, strýce, vzdáleného bratrance nebo sestřenicí. Nebo alespoň nějaké telefonní číslo či adresu, které by mi k někomu takovému mohly otevřít cestu.

Omluvím se a jdu udělat čaj, potřebuju tomu výsledku uniknout a trochu se uklidnit. Rodinné stromy ostatních lidí mají možná tak rozvětvené kořeny jako tisícileté duby, ale já s Daphne jsme sotva vysazené stromky, které ještě ani nezapustily kořeny do země. Podle Daphne je historie našeho rodu krátká, ale rozhodně ne sladká.

Moje smůla má podle všeho počátek hned v momentě, kdy jsem se usadila v její děloze. Daphne miminko neplánovala. Otěhotněla v křehkém věku jednadvaceti let, v Británii byla sama bez jakýchkoliv příbuzných, takže se neodvážila využít vymožeností moderní medicíny. Zkoušela místo toho osvědčené babské rady, bylinky a cokoli dalšího, co našla, ale ukázalo se, že mám tuhý koříněk. Což je dost tragikomické, když vezmeme v potaz, jak špatně se mi daří zůstat naživu od té doby, co jsem se narodila.

V tu chvíli si asi osud hodil kostkami, protože než Daphne zvládla vymyslet jiný způsob, jak se mě zbavit, při dopravní nehodě přišla o svého otce. Její matka zemřela už dávno předtím.

Dědictví po otci nám sice zajistilo pohodlný život, ale peníze nevymažou zármutek. Daphne byla mladá, neměla rodiče a sama se měla rodičem stát. A pak jsem tu byla já, každý den jsem uvnitř jejího těla rostla a živila mě jenom její bolest a neštěstí.

Když mě Daphne konečně vytlačila ven, přinesla jsem jí jakousi radost. Už nebyla na všechno sama. Měla důvod žít dál. A chvíli mě milovala a všechno bylo krásné a normální.

Normální.

Chudák moje máma žila v nevědomí a neměla ani tušení o mém nedostatečném srdci.

Věřila jsem, že se můj táta jednoho dne objeví, než jsem byla dost stará na to, aby mi došlo, že to se nikdy nestane. Byl to muž, který do života Daphne jedné noci vstoupil a následující ráno už v něm nebyl. Nenechal po sobě ani jméno. Nakonec jsem se toho snu, že ho potkám, vzdala, jako když se vypustí balónek do nebe. Vypadalo to, že muži jsou naprogramovaní, aby mámu opouštěli, ale část mě si stále říkala, jestli by se zrovna tenhle nevrátil, kdyby věděl, že existuju.

Zavrtím hlavou, abych rozehnala mlhu, která se mi usadila na mysl, a konečně se vrátím na svoje místo naproti sociální pracovníci. Donesu nám tác s čajem a se sušenkami.

„Oba rodiče matky zemřeli?“ Žena se nuceně usměje, když jí podávám šálek čaje.

Přikývnu. Nemám žádné fotografie, které by dokazovaly existenci mých dávno zesnulých prarodičů.

Můj táta věřil, že truchlit se má důstojně, že máme ctít mrtvé i sebe sama, odpovídala mi Daphne, když jsem se podivovala nad absencí rodinných připomínek. *Když zemřela moje máma, táta dal všechny její fotky pryč, protože se na ně nemohl dívat. Lidé, o které přijdeme, by měli zůstat v našich vzpomínkách, ne v rodinných albech. A rozhodně ne jako dekorace na zdech.*

Ale teď není čas na přemítání o Daphniných zásadách nebo nedostatku upomínkových předmětů.

„Co nějaký vzdálený příbuzný, o kterém se matka někdy zmínila?“ Ženiny prsty se obtočí kolem hrnku, z pečetiho prstenu jí vypadl kamínek. „Nevybaví se ti nějaké jméno?“

Jméno... Usilovně přemýšlím. Jedno by tu bylo. Ale nemám k němu ani přiřazený žádný obličej.

Vezmu si čokoládovou sušenku a zamyslím se, snažím se vzpomenout si na to jméno, které ve skutečnosti nikdy nikomu nepatřilo. Před dvěma lety, když nás Ferit nadobro opustil, se Daphne úplně zhroutila sama do sebe, jako by její slzy byly napuštěné jedem. Pamatuju si její lání oči, přerývaný dech a to, jak se choulila v posteli a prahla po úlevě od té bolesti, zatímco já jsem se jí snažila utěšit. Starala jsem se o ni: myla ji, krmila, oblékala. Každé ráno jsem se ujišťovala, že se probudila. Že je pořád naživu. Je to zvláštní druh hrůzy, uléhat do postele a nebýt si jistá, jestli se vaše máma v noci neudusí vlastními zvrátky. Možná proto jsem ani nijak neřešila, že mě oslovovala jménem, které nebylo moje.

„Iris,“ pronesla Daphne v temnotě, která se snesla na naše zložená srdce. „Proč mě tak moc nesnášíš? Iris. Proč mi nedáš pokoj?“ Vzlykala a prosila ji o odpuštění. Někdy sklouzla do turečtiny, takže jsem nerozuměla tomu, co říká.

„Kdo je Iris, mami?“ zeptala jsem se jí o pár týdnů později, ale ona mě mávnutím ruky odbyla. Domyslela jsem si, že to musela být nějaká její dávná přítelkyně. Nakonec totiž Daphne všichni opustili, nebyli schopní snášet chaos, který jim přinášela do života. Já jsem byla jediná stálice. Ta, kterou po sobě zanechala.

„Tak vzpomínáš si na něco?“ Sociální pracovnice se napije čaje, moje zaváhání v ní vzbudilo záblesk naděje.

„Ne,“ zavrtím hlavou. Žádná Iris není. Vzpomínání mi k ničemu není. Dám si do svého šálku tři lžičky cukru a vytvořím vír. „O nikom nevím,“ zopakuju snad pomilionté.

Nakonec sociální pracovnice rozhodne, že můžu pod dohledem Fiony zůstat doma, dokud nevymyslí, jaké budou další kroky ohledně sedmnáctileté holky, která se najednou na světě ocitla úplně sama.

Později toho večera je u mě v pokoji Munu a uklidňuje mě. „To je dobře,“ vykládá. „I kdybys hořela, Fiona by na tebe nevyhlila ani skle-
nici vody. Nechá tě na pokoji. Je skoro konec června, závěr školního
roku. Ještě pár týdnů nemusíš nic řešit. A potom už bude do tvých
osmnáctých narozenin zbývat jenom pět měsíců.“

Ze zdi na mě civí mámin obraz Istanbulu: věž, která se zvedá
přímo z moře a kolem níž krouží racci. Můj oblíbený. Je zvláštní, že
ona je pryč, ale její tahy štětcem tady zůstaly. Odtrhnu od obrazu
pohled a snažím se na ni nemyslet.

Dole na tiché ulici stojí popelnice sousedů jako strážce pod janta-
rovými pouličními lampami a mezi nimi se bez ostychu proplétá
liška. Bezmyšlenkovitě přejíždím prstem po nejnovější jizvě ve své
dlani a uvažuji, jestli to někdy přestane tolik bolet.

Brzy se Daphnina existence smrskne do papírování. Její život se
vejde do útlé složky, kterou ukládám k oknu v její ložnici. Dny se
vpíjí jeden do druhého. Jsem uvězněná v něčem, co působí jako
nekonečné nedělní odpoledne – schoulená na gauči se utápím
v žalu a koukám na jeden díl *Přítel* za druhým.

Neustále přemítám, proč jsem dostala do vínku tolik smůly.
Nemůžu si jen tak nakráčat k doktorovi do ordinace a zeptat se,
proč jsem se narodila prokletá. Snažila jsem se dostat odpovědi
z Munu, ale ta jako obvykle nic neví.

„Pro někoho je osud přítel, pro někoho nepřítel,“ vysvětluje.
„Nemůžeme si vybrat, jak se narodíme, tak si s tím přestaň dělat
starosti.“

Možná má pravdu. Čím víc nad tím uvažuji, tím se cítím
bezradnější, sebelítostivější a s ještě drtivější silou na mě dopadá
tíživá nejistota nadcházejících měsíců.

V den pohřbu jsem sama a snažím se sebrat odvalu v nezvykle
tichém domě. Nasměřuju své kroky do kuchyně, abych si opláchl

obličej studenou vodou a zírám do porcelánového umyvadla. Když moje prsty konečně sklouznou z chladného okraje dřezu, dojde mi, jak křečovitě jsem se ho držela.

V zahradě za domem lomcuje vítr větvemi fíkovníku. Zatímco si беру misku, leju do ní mléko a do něj sypu lupínky, čekám, že se na okenní tabulce objeví kapky, ale déšť nepřichází. Dosednu na židli s miskou a lžicí, ale chuť k jídlu se nedostaví. Možná už jsem jako Daphne, která dokázala vydržet bez jediného sousta celé hodiny.

Co když se dneska rozbrečím? Už jsem porušila druhé pravidlo, a jestli nedodržím ani to první, jsem v háji. *Nesmí být prolita žádná slza*. Jestli se mi nepodaří zadržet pláč, dalšímu zlomenému srdci se nevyhnu. A to bude můj konec.

Pohrávám si se svým přívěskem Alláhova oka, amuletu, který mi Daphne věnovala, když jsem byla dost stará na to, abych ho neztratila. Alláhovo oko vás má ochraňovat před ublížením, proto ho asi Munu určila jako naše spojení. Ten zlatý náhrdelník překlenuje prostor mezi námi, jelikož je obdařený silou ji přivolat. Když ho sevřu v ruce a zašeptám její jméno, Munu se objeví – pokud zrovna může. I když v posledních letech jsou její návštěvy stále méně a méně časté.

„Už mě tolik nepotřebuješ,“ namítá Munu, když si stěžuju na to, jak málo času spolu v současné době trávíme. „A já toho mám na práci tolik,“ obhajuje se. „Musím doprovázet lidi, kteří nechtějí zemřít, na Druhý břeh. Jsou mezi nimi i ti nejnáročnější, kteří nevěří tomu, že jsou mrtví. Potom jsou tady ta skoro vyhyнутá zvířata, která musím pomoci chránit,“ protočí oči. „Komu doopravdy záleží na tom, jestli je na světě o jednu jedovatou žábu méně?“

Její m šéfům na tom ovšem záleží, ať už je to kdokoliv. Munu má zakázáno o nich mluvit, ale je jasné, že svým závazkům se nevyhne. Ale slíbila, že na dnešní pohřeb dorazí.

Na mém telefonu položeném na kuchyňské lince pípne oznámení.

Doty je ve školce, jsem na cestě. Fiona

Samozřejmě. Kdo jiný by to byl? Nemám žádné přátele. Žádnou rodinu.

Odstrčím telefon a vyhodím obsah svoji misky.

Nad odpadkovým košem visí zarámovaný obrázek zachycující panorama Istanbulu od moře. Daphne se do své rodné země nikdy nevrátila, svůj stesk místo toho promítla do obrazů. Některé z nich prodala na internetu, dalšími vyzdobila naše zdi. Jako malá jsem sedávala u ní v ateliéru a pozorně poslouchala příběhy o Istanbulu, které si vymýšlela, zatímco malovala: o hadí královně uvrhnuté do žaláře, o panně uvězněné ve věži a o muži, který po staletí dřímá v zakleté jeskyni. Vyprávěla mi ty pohádky pořád dokola, dokud jsem nevyrostla, a potom se mi přestala dívat do obličeje, jako by nesnesla ani pouhý pohled na moji osobu.

Na kamenné podlaze se mi zkroutí prsty na nohou. Stín našeho fíkovníku se přes bílé dlaždice rozevívá jako stará, neošetřená rána. „Fíkovníky nosí smůlu.“ Šelest větru ke mně nese Daphnin hlas. „Spí pod nimi džinové. V Istanbulu by si ho nikdo nenechal blízko u domu.“

Viník všech našich příkoří tančí ve větru, o mém trápení nemá ani tušení. Daphne ho měla pokácet, tím by naši smůlu možná ukončila.

Mělo jí to dojít.